

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 2.2.2000
KOM(2000) 153 endelig

KOMMISSIONENS ARBEJDSDOKUMENT

OPRETTELSE AF .EU SOM INTERNETTOPDOMÆNE

OPRETTELSE AF .EU SOM INTERNETTOPDOMÆNE

SAMMENFATNING OG KONKLUSION

Dette dokument drøfter oprettelsen af et internettopdomæne (ccTLD) for Den Europæiske Union: .EU

Oprettelsen af et sådant domæne vil styrke Internettets image og infrastruktur i Europa, til fordel for EU-institutionerne, private brugere og kommercielle formål, bl.a. elektronisk handel.

Den udvidelse af domænenavnssystemet, der blev foreslået i 1996, har af forskellige årsager ikke fundet sted, og spørgsmålet står stadig på den nye organisation, ICANN's dagsorden.

De begrænsede muligheder, der er i Europa, medfører, at enkeltpersoner, private selskaber og andre organisationer lader sig registrere på World Wide Web i de eksisterende amerikanskbaserede topdomæner (f.eks. .COM) og i en række andre topdomæner¹. I sådanne tilfælde er det vanskeligt at sikre, at europæisk lov og politik på områder som konkurrence, databeskyttelse, intellektuel ejendomsret og forbrugerbeskyttelse overholdes på tilfredsstillende vis.

EU-institutionerne har også selv været nødt til at acceptere løsninger, der ikke er optimale, f.eks. brug af sekundærdomænerne .EU.INT og .CEC.BE.

Dertil kommer, at de nationale topdomæneregistraturer af historiske årsager generelt kun accepterer at registrere enheder fra deres egen nationale jurisdiktion og med visse undtagelser fører en forholdsvis restriktiv registreringspolitik². Denne fremgangsmåde mindsker risikoen for lovkonflikter, men den passer ikke nødvendigvis de operatører, der ønsker at drive virksomhed på hele det indre marked og på verdensplan.

Dette dokument rejser også seks centrale spørgsmål:

Spørgsmål 1: *Hvordan bør uddelegeringen af forvaltningen af .EU-topdomænet til en registraturorganisation ske? Er der andre modeller for en registraturorganisation end de her skitserede, der bør overvejes?*

Spørgsmål 2: *Hvilke hovedkriterier bør der opstilles for .EU-registraturens registreringspolitik?*

Hvordan bør registreringspolitikken udvikles og gennemføres? Af registraturorganisationen, af et særskilt rådgivende organ eller af Kommissionen selv?

¹ . Bl.a. .NU og .TO

² . Kommissionen er i færd med at undersøge, om denne politik er i overensstemmelse med EU-bestemmelserne om konkurrence og det indre marked.

Spørgsmål 3: Bør WIPOs konfliktløsnings- og varemærkepolitik, som den afspejles i organisationens rapport af maj 1999, anvendes på .EU-domænet, eller er der andre løsninger på disse spørgsmål i EU-sammenhæng?

Kunne Harmoniseringskontoret for det Indre Marked i Alicante eventuelt spille en særlig rolle i den forbindelse?

Spørgsmål 4: I hvilken grad kan en mere restriktiv ordning inden for EU eller WIPO øge beskyttelsen af navne og mærker i DNS, ved siden af alternativ konfliktløsning? Hvilke typer af navne og mærker bør beskyttes, og hvordan bør dette lægges fast?

Spørgsmål 5: Har de potentielle brugere i erhvervslivet, bl.a. små og mellemstore virksomheder nogen forslag til, hvordan .EU-domænet kan forvaltes, så det bidrager mest muligt til udviklingen af elektronisk handel i Europa?

Spørgsmål 6: Er der andre overvejelser, der bør tages med i betragtning, i spørgsmålet om forholdet mellem en .EU-registratur og de nationale topdomænerregistraturer i medlemsstaterne?

Internetoperatørerne er vant til og forventer en åben debat om strategiske spørgsmål og nye initiativer. Kommissionen ønsker derfor at indlede en offentlig høring om ovenstående spørgsmål for at samle yderligere information og analyser vedrørende nærværende forslag og skabe et bedre grundlag for en vurdering af de forskellige muligheder.

ICANN er for øvrigt selv forpligtet i henhold til sine vedtægter og procedurer til at udforme en politik på basis af konsensus i internetsamfundet, bredt betragtet. Indkredsning af en mulig konsensus blandt internetoperatører og -brugere gennem denne offentlige høring er derfor et vigtigt skridt i beslutningsprocessen.

Efter den offentlige høring vil Kommissionen, afhængigt af resultatet, sende en meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om de videre tiltag.

Alle berørte parter opfordres til at indsende kommentarer og forslag som reaktion på disse spørgsmål samt andre bemærkninger, de måtte have, til Europa-Kommissionens generaldirektorat for informationssamfundet:

pr. e-mail til: Info-Dot-EU-consult@cec.eu.int

Eller pr. fax til: +32 2 295 3998.

Alle svar vil blive offentliggjort på et af Kommissionens netsteder (nærmere oplysninger følger), medmindre de berørte parter udtrykkeligt anmoder om, at deres svar holdes fortroligt.

1. INDLEDNING

Brugen af Internettet stiger fortsat i hastigt tempo overalt i verden, og for tiden især i Europa. Måden at bruge Internettet på ændrer sig også betydeligt, efterhånden som der bliver adgang til stadig flere nye kategorier af information og tjenester, og forskellige grupper af brugere begynder at udnytte de nye muligheder.

Et vigtigt nyt område er elektronisk handel, både handel mellem virksomheder indbyrdes og handel mellem virksomheder og private kunder³. Internettet bliver også i stigende omfang brugt til at lægge information fra det offentlige ud på og give adgang til offentlige tjenesteydelser⁴.

Disse tendenser er stadig i spiringsfasen. Vi ved ikke, hvor langt de vil gå i de næste par år. Men det står allerede klart, at uanset hvad der sker, vil Internettet i Europa om 5 år se helt anderledes ud og være meget mere omfattende end det net, vi kender i dag.

Domænenavnssystemet (DNS) på Internettet er vigtigt for at kunne identificere og lokalisere internetbrugere. Men på trods af nettets kolossale vækst og flere års politiske drøftelser er domænenavnssystemet ikke blevet udvidet eller videreudviklet i takt med væksten. I Europa har internetbrugere arvet en række nationale topdomæner (ccTLD) og har mulighed for at blive registreret i de få generiske topdomæner (gTLD), der administreres af selskabet NSI på kontrakt fra den amerikanske regering. Der er ikke truffet nogen beslutning om oprettelse af nye generiske topdomæner, som der oprindeligt blev stillet forslag om i 1996/97, selv om en lang række europæiske virksomheder sluttede sig til konsortiet CORE⁵ med dette for øje.

Den nyligt oprettede organisation ICANN⁶ er ansvarlig for organisation og administration af internetnavne og -adresser samt andre centrale opgaver, bl.a. reform og fremtidig udvidelse af domænenavnssystemet.

ICANN har imidlertid endnu ikke nogen fastlagt politik for oprettelse af nye generiske topdomæner, og i lyset af de seneste erfaringer vil den annoncerede topdomænepolitik muligvis ikke se dagens lys i den nærmeste fremtid. I mellemtiden har ICANN, og tidligere IANA, accepteret den internationale standard ISO 3166 som et tilstrækkeligt og legitimt grundlag for oprettelse af nationale topdomæner verden over.

2. DEN INTERNATIONALE STANDARD ISO 3166

Af historiske årsager uddelegerede ICANN's forgænger, IANA, forvaltningen af de nationale topdomænerregistraturer til organer uden for USA på grundlag af en international standard for betegnelse af geografiske enheder, kendt som den internationale standard ISO 3166⁷. IANA's overordnede politik for uddelegering og drift af registraturerne er beskrevet i et dokument,

³ . Jf. direktivet om elektronisk handel: <http://www.ispo.cec.be/ecommerce/legal.htm>

⁴ . Jf. grønbogen om information i den offentlige sektor::
<http://www2.echo.lu/info2000/en/publicsector/gp-index.html>

⁵ . Om CORE og aftalememorandummet om topdomæner: Se: <http://www.gtld-mou.org/>

⁶ . Om ICANN og DNSO. Se: <http://www.icann.org> and <http://www.dnso.org>

⁷ . Om ISO og 3166-standarden: Se: <http://www.din.de/gremien/nas/nabd/iso3166ma/>

kendt under betegnelsen RFC 1591⁸, der er ved at blive ajourført af ICANN-organisationen⁹ under hensyntagen til anbefalinger fra det mellemstatslige rådgivende udvalg for ICANN (Governmental Advisory Committee - GAC)¹⁰. I dag er så godt som alle de eksisterende 243 tobogstavskoder tildelt.¹¹

Selv om områdekoden "EU" endnu ikke er fuldt standardiseret og ikke indgår i ISO-standardens primære liste over tobogstavskoder, er koden "EUR" standardiseret til betegnelse af euro-valutaenheden¹², og koden "EU" er reserveret til samme formål og er følgelig optaget på listen over reserverede betegnelser i ISO 3166. Den reserverede brug er udvidet til at omfatte det internationale obligationsmarked. Som svar på en anmodning fra Europa-Kommissionen i maj 1999 har vedligeholdelsesagenturet for ISO 3166¹³:

" ... vedtaget at udvide anvendelsesområdet for den reserverede kode EU til at omfatte enhver anvendelse af ISO 3166-1, der kræver en kodebetegnelse for Den Europæiske Union.

Vedligeholdelsesagenturet for ISO 3166 har ingen indvendinger mod, at den ekstraordinært reserverede tobogstavskode EU anvendes som ccTLD-betegnelse. Det vil være i overensstemmelse med normal praksis i forbindelse med gennemførelsen af ISO 3166-1 at udvide det reserverede kodeelement EU til at omfatte domænenavnssystemet på Internettet¹⁴"

3. ICANN/IANA'S UDDELEGERING AF TOPDOMÆNER

Tidligere har IANA uddelegeret forvaltningen af de nationale topdomænerregistraturer på grundlag ISO 3166-standarden. Ud over så godt som alle nationalstater omfatter denne standard en række landområder (i de fleste tilfælde øer), og forvaltningen af topdomænerregistraturerne for disse områder er også uddelegeret. IANA har erklæret, at det ikke er organisationens opgave at afgøre, hvad der er et land¹⁵, og har derfor søgt at henvise til ISO 3166, når der skulle træffes beslutninger.

I betragtning af Den Europæiske Unions størrelse og økonomiske betydning og de mange formål et EU-topdomæne kunne tjene, både for den elektroniske handel og for EU-institutionerne, vil Europa-Kommissionen anmode ICANN-bestyrelsen om at uddelegere forvaltningen af topdomænet .EU på grundlag af en beslutning i vedligeholdelsesagenturet for ISO 3166 om at udvide den reserverede brug af den eksisterende EU-kode til at omfatte internetformål.

⁸ . RFC 1591. Se: <http://www.isi.edu/in-notes/rfc1591.txt>

⁹ . Se: <http://www.icann.org/tld-deleg-prac.html>

¹⁰ . Jf. ICANN-GAC: <http://www.icann.org/gac-comm-25may99.html>

¹¹ . Omkring 46 af disse koder vedrører landområder (i de fleste tilfælde småøer), der ikke i sig selv er nationalstater. Dette forhold har rejst spørgsmål om, hvilken jurisdiktion der finder anvendelse, og spørgsmålet behandles i øjeblikket af ICANN og det mellemstatslige rådgivende udvalg for ICANN.

¹² . Jf. den internationale standard, ISO 4217, for trebogstavs valutabetegnelser.

¹³ . DIN og agenturet for vedligeholdelse af ISO 3166 (ISO 3166 Maintenance Agency). Se: <http://www.din.de/gremien/nas/nabd/iso3166ma/>

¹⁴ . Brev til Kommissionen fra agenturet for vedligeholdelse af ISO 3166 af 7. september 1999.

¹⁵ . RFC 1591: <http://www.isi.edu/in-notes/rfc1591.txt>

Kommissionen har også meddelt, at den vil fremme oprettelsen af topdomænet .EU i forbindelse med eEurope-initiativet¹⁶.

4. DEN EUROPÆISKE UNIONS ANSVAR

Det mellemstatslige rådgivende ICANN-udvalg er af den opfattelse, at de nationale topdomæneregistraturer i sidste instans er underlagt den relevante offentlige myndighed eller regering.¹⁷

Den Europæiske Union¹⁸ må betragtes som den kompetente "offentlige myndighed" med hensyn til .EU-topdomænet og bør anerkendes som sådan af ICANN.

I betragtning af Internettets stærkt decentraliserede struktur og den private status, som næsten alle involverede organisationer, også ICANN selv, har, er EU-institutionernes opgave blot at træffe beslutning om at opfylde et minimum af ansvar ved at anmode ICANN om domænet og fungere som den relevante offentlige myndighed, der fører det overordnede tilsyn med domænet, hvor der er behov for det.

Udøvelsen af en sådan beføjelse, vil kræve, at .EU-registraturen drives på EU' vegne, og at EU fortsat står som ejer af selve topdomænet.

5. GEOGRAFISK ANVENDELSESOMRÅDE

De fleste topdomæneregistraturer begrænser registreringerne til enheder og personer med en klar tilknytning til det pågældende geografiske område. Dette er i overensstemmelse med det bagvedliggende princip, at den tilsvarende kode (f.eks. .FI, .PT, .CA, .CN, .MX) utvetydigt identificerer og lokaliserer aktiviteten¹⁹. Det opfylder også det overordnede princip, at registraturen forvaltes på vegne af internetbrugerne i det pågældende geografiske område og i deres interesse.²⁰

Kommissionen støtter også det princip, at der bør være en klar forbindelse mellem den registrerede enheds geografiske hovedsæde og topdomænets geografiske dækning. Dette princip følges i praksis af alle de nationale topdomæneregistraturer i EU. Hvad angår spørgsmålet om, hvilke enheder der kan registreres i topdomænet .EU, mener Kommissionen

¹⁶ Se <http://www.ispo.cec.be/eeurope-initiative.htm>

¹⁷ Hvad angår ICANN's og den pågældende offentlige myndigheds eller regerings respektive ansvarsområder har det mellemstatslige rådgivende udvalg for nylig erklæret:
"Hvis forvalteren af et nationalt topdomæne ikke nyder det relevante samfunds støtte, udøver ICANN, efter anmodning og i overensstemmelse med ISO 3166-standarden og den pågældende offentlige myndighed eller regering, prompte sine beføjelser til at udpege en anden organisation til at forvalte domænet."

¹⁸ Betegnelsen "Den Europæiske Union" er anvendt i bred forstand i dette dokument, idet dette dog naturligvis ikke ændrer noget ved den specifikke kompetence, der er tillagt Det Europæiske Fællesskab, som retligt er det relevante organ i henhold til EF-traktaten.

¹⁹ Selv om det er teknisk muligt for internetrelaterede aktiviteters geografiske placering at være fuldkommen uafhængig af den tilknytning, domænenavnet tilsyneladende angiver, har de fleste brugere af domænenavnssystemet i praksis basis inden for det geografiske område, som deres topdomæne-registratur dækker. I øvrigt vil ICANN fremover kræve, at operatører af internetsider kan lokaliseres via DNS-registreringssystemet.

²⁰ I praksis er der nogle få undtagelser fra dette princip (f.eks. .TO, .NU).

at grundprincipperne i EU-lovgivningen om det indre marked bør anvendes. I EF-traktaten hedder det navnlig:

"Artikel 48: Selskaber, som er oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for Fællesskabet, ligestilles, for så vidt angår anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel, med personer, der er statsborgere i medlemsstaterne."

Selv om man anerkender .EU-topdomænets institutionelle og geografiske tilknytning til Den Europæiske Union, vil altså i praksis - og i lyset af retningslinjerne i traktaten - et meget stort antal enheder have mulighed for at blive registreret i dette domæne. Dette begrænser ikke muligheden for at Europa-baserede enheders internationale aktiviteter registreres i .EU-domænet.²¹

Som beskrevet i det følgende kunne man tænke sig, at .EU-registraturen drives af en nonprofitorganisation, der nyder en høj grad af uafhængighed, og som bør repræsentere en bred vifte af internetinteresser i EU. I overensstemmelse med den overordnede politik, som ICANN og det mellemstatslige rådgivende udvalg er i færd med at formulere, vil registraturen dog i yderste instans stå til ansvar over for den offentlige myndighed, som har rettighederne til .EU-domænet.

6. OPRETTELSE AF EN REGISTRATURORGANISATION

Der er forskellige mulige modeller for udvælgelse af en passende organisation, som driften af registraturen for .EU-topdomænet kan uddelegeres til. Før i tiden var udpegningen af nationale registraturorganisationer ret tilfældig og hang sammen med, hvor det nationale F&U-nets kerne befandt sig, dvs. ofte i det nationale ministerium for teknologi eller et universitetsinstitut med interesser i forskning og udvikling inden for informationsteknologi. Denne model er ikke længere så aktuel i betragtning af Internettets udbredelse og vidtforenede udvikling, men den kan være med til at forklare, hvordan registraturorganisationen for de nationale topdomæner er blevet udpeget i adskillige medlemsstater og andre lande.

I dag er de fleste internetbrugere ikke længere forsknings- eller IT-orienterede, og et meget bredere spektrum af økonomien og samfundet er direkte berørt af domænenavnsystemet. Derfor er der ved at blive oprettet forskellige former for sammenslutninger i medlemsstaterne og internationalt, som alle relevante interessenter i Internettet kan deltage i.

Denne udvikling er ikke begrænset til Europa. F.eks. har man både i Canada og Australien for nylig foretaget en omfattende revurdering af politikken for de nationale topdomæne-registraturer, og i USA er der iværksat en høring om den fremtidige organisation og administration af det eksisterende .US.

For EU's vedkommende er der en række muligheder:

²¹. Hvad angår EU-institutionerne kunne f.eks. de eksterne delegationer registreres i .EU. Hvorvidt andre EU-baserede enheders internationale aktiviteter registreres i .EU er klart op til de berørte organisationer, blot registreringen er i overensstemmelse med politikken for registraturen.

For det første kunne man tænke sig, at der **oprettes en nonprofitorganisation i EU**²², der skal drive .EU-registraturen på en sådan måde, at alle de større interessegrupper har mulighed for at deltage i formuleringen af politikken for registraturen.

Efter den offentlige høring ville Kommissionen indhente interessetilkendegivelser fra konsortier med en passende sammensætning og fremme udformningen af et konsensusforslag eller deltage i udvælgelsen det endelige forslag. Kommissionen ville også deltage i formuleringen i politikken for registraturen på EU-institutionernes og andre berørte EU-organisationers vegne. Registraturorganisationen ville også have mulighed for at udlicitere samtlige eller en del af driftsopgaverne, herunder administration af databasen og generiske sekundærdomæner.

Ethvert kommercielt og juridisk ansvar i forbindelse med driften af .EU-registraturen ville påhvile registraturorganisationen og ikke Den Europæiske Union.

Den Europæiske Union, repræsenteret ved Kommissionen, ville bevare alle rettigheder til selve .EU-topdomænet²³. Intellectuel ejendomsret til de databaser, der skabes i forbindelse med driften af registraturen ville være underlagt passende licensvilkår. Sådanne rettigheder ville være beskyttet af en passende deponeringspolitik og -praksis. Forvaltningen af .EU-topdomænet ville blive uddelegeret til registraturorganisationen for en indledende periode på 5 år, med mulighed for forlængelse for tre år ad gangen.

En anden mulighed kunne være at søge en **fuldt ud privat, kommerciel løsningsmodel for oprettelse af en registratur**.

Denne løsning har den fordel, at EU-registraturen adskilles helt fra EU's offentlige myndigheder, og dette vil fremme en kommerciel og forretningsorienteret drift af registraturen.

Fremgangsmåden har imidlertid to større ulemper:

- eftersom .EU bliver et unikt aktiv (der vil aldrig kunne være mere end én sådan registratur), kan privat kommerciel drift give anledning til problemer i forbindelse med konkurrencepolitikken;
- eftersom flere forskellige grene af det europæiske internetsamfund er ivrige efter at se .EU-registraturen oprettet, kan det vise sig at være en umulig opgave at afgøre, hvem driften skal uddelegeres til.

²² . I hvilken form organisationen oprettes behøver ikke fastlægges på nuværende tidspunkt, men en mulighed er via den europæiske økonomisk firmagrube (EØFG).

²³ . Det mellemstatslige rådgivende udvalg for ICANN har erklæret følgende:

"1. Det mellemstatslige rådgivende udvalg bekræftede sin resolution, fastlagt i maj, om at navnesystemet på Internettet er en offentlig ressource, og at topdomæneregistraturer skal drives i almenhedens interesse.

2. Følgelig mener udvalget, at der ikke tilkommer topdomænet selv nogen intellektuelle eller andre ejendomsrettigheder. Ej heller kan den delegerede forvalter af topdomænet som følge af uddelegeringen gøre krav på sådanne rettigheder." ICANN/GAC, Santiago 24.8.99

En tredje mulighed er at **finde en eksisterende offentlig eller privat organisation på nationalt eller europæisk plan**, der kunne påtage sig opgaven.

Det er dog tvivlsomt, om de europæiske institutioner eller det europæiske internetsamfund kan udpege en enkelt eksisterende organisation, der både vil være kompetent til at løse opgaven og nyde alle andre parter opbakning.

En fjerde mulighed er, at **de kompetente afdelinger i en eksisterende offentlig administration**, f.eks. Kommissionen selv, påtager sig driften af den nye registratur.

Faktisk var det tidligere sådan i mange medlemsstater, at den nationale registratur blev administreret enten af et nationalt ministerium eller et offentligt universitet, og i et par tilfælde gælder dette stadig. Imidlertid er alle de medlemsstater, der har omorganiseret deres topdomæneregistraturer, gået væk fra denne model og har i stedet indført en model baseret på nonprofitorienteret samarbejde.

Derfor har Kommissionen ikke i sinde at påtage sig administrations- og driftsopgaverne i forbindelse med den foreslåede registratur, undtagen for så vidt angår Kommissionens egen brug af det tilsvarende sekundærdomæne.

Uanset hvilken løsning man vælger, vil indsamlingen og forvaltningen af personoplysninger i registraturrens databaser naturligvis være underlagt bestemmelserne i EU's data- og forbrugerbeskyttelseslovgivning.

Uden at foregribe resultatet af høringen er det Kommissionens holdning på nuværende tidspunkt, at kravet om konsensus i erhvervslivet, neutral administration, beskyttelse mod konkurrencebegrænsende adfærd og overholdelse af gældende love i praksis sætter betydelige begrænsninger for, hvilken model der kan accepteres for oprettelse og drift af .EU registraturen.

Således har man også i næsten alle den senere tids eksempler på omorganisering af topdomæneregistraturer fulgt en model baseret på nonprofitorienteret samarbejde.

Spørgsmål 1: *Hvordan bør uddelegeringen af forvaltningen af .EU-topdomænet til en registraturorganisation ske? Er der andre modeller for en registraturorganisation end de her skitserede, der bør overvejes?*

7. REGISTRERINGSPOLITIK

Generelt bør registreringspolitikken for .EU-topdomænet bygge på de hidtidige erfaringer fra lignende registraturer verden over. Adskillige registraturer har for nylig moderniseret deres registreringspolitik, og andre er i færd med at gøre det. Dette arbejde er grundigt dokumenteret, og oplysningerne er offentligt tilgængelige. Topdomæneregistraturerne er nødt til at løse flere parallelle spørgsmål, bl.a.

- hvordan processen tilpasses efter den nuværende hastige vækst i registreringen af underdomæner,
- hvordan der tages højde for den øgede kommercielle brug af Internettet,
- og hvordan man skaber et klart skel mellem offentlige myndigheders brug af domænet og kommerciel og anden privat brug.

Bortset fra den amerikanske administration, der har eneret til topdomænet .GOV, må alle andre regeringer og offentlige myndigheder registrere deres aktiviteter i samme domæne som befolkningen og økonomien som helhed. Hvor upraktisk dette måtte være, er det en kendsgerning, at problemet er løst effektivt og til alles tilfredsstillelse i næsten alle lande.

Formuleringen af en detaljeret registreringspolitik for den nye .EU-registratur kunne være et emne for indkaldelsen af interessetilkendegivelser og vil nødvendigvis ske gradvist og bygge på tidligere erfaringer. Man kan dog opstille visse minimumskrav, der bør kommenteres og drøftes nærmere:

- **Udvidelsesmuligheder:** Den nye registratur skal kunne indlemme et stort antal unikke nye registreringer (sekundær- og/eller tertiærdomæner) over en vis periode. Det er umuligt at forudsige, hvor stort DNS-markedet i sidste ende vil blive, men det er tænkeligt, at der bliver behov for flere millioner registreringer inden for en femårsperiode og mange flere på længere sigt.²⁴
- **Udelukkelse:** Registraturen bliver nødt til i overenskomst med internetbrugerne og de relevante offentlige myndigheder at fastlægge, hvorvidt der bør opstilles bestemte kategorier af ord, navne eller numre, herunder retligt beskyttede betegnelser, der ikke kan registreres som domænenavne, eller som bør være forbeholdt bestemte brugere.²⁵
- I lyset af de problemer, som eksisterende registraturer har oplevet med **misbrug af navneregistrering**, opfordres interesserede også til at udtale sig om "netBZ", domænehamstring og anden spekulation i domænenavne.
- De interesserede parter vil blive opfordret til at behandle andre **mere detaljerede spørgsmål** såsom:
 - Brugen af generiske sekundærdomæner²⁶ .
 - Registreringspolitikken over for selskaber, enkeltpersoner og andre kategorier af private organisationer.
 - Hvorvidt man ud over en passende beskyttelse af den intellektuelle ejendomsret (se nedenfor) bør give varemærker særbehandling inden for .EU-topdomænet.
 - Mulighederne for flersproget drift af .EU-registraturen og de tegnsæt, .EU-domænet skal kunne håndtere, indledningsvis og senere.
 - Hvorvidt der for at øge udvidelsesmulighederne og brugervenligheden i .EU-domænenavnsystemet kan indføres sekundærdomæner, der kendetegner og står for bestemte økonomiske sektorer og/eller organisationskategorier.²⁷

Ved første blik kan denne stribe spørgsmål virke overvældende, men lignende problemer er i den senere tid blevet drøftet i forbindelse med flere andre topdomænerregistraturer, både i

²⁴ . Bemærk at de kumulerede registreringer foretaget af NSI i .COM steg fra 200.000 i første kvartal af 1996 til 4,2 mio. i første kvartal af 1999. (<http://www.netsol.com/nsi/facts.html>)

²⁵ . Udelukkelse af visse kategorier er allerede nødvendig af tekniske årsager i de relevante ICANN/IANA RFC'er. F.eks. RFC 1035 (offentliggjort 1987) og RFC 1123 (offentliggjort i 1989)

²⁶ . Se: <http://194.119.255.333/eif/dns/gslid/> [Dette klassificeringspilotprojekt vil senere blive udvidet til at omfatte flere sprog]

²⁷ . F.eks. NGO, ASBL, EØFG og passende betegnelser for andre sammenslutninger og organisationer.

Europa og på verdensplan, og i mange tilfælde har man fundet forholdsvis tilfredsstillende løsninger og forbedret den hidtidige praksis betydeligt.

Reaktionerne på den offentlige høring forventes at give et nyttigt signal om, hvilke forventninger internetbrugerne i Europa har til registreringspolitikken for .EU-topdomænet.

Set ud fra et mere overordnet synspunkt bør registrering i .EU-topdomænet være kommercielt attraktivt for den grænseoverskridende elektroniske handel. Det vil derfor være ønskeligt, at registreringspolitikken fremmer udviklingen af en internetidentitet (et mærke) for produkter og tjenesteydelser fra virksomheder i Europa.

Medlemmerne eller repræsentanterne for registraturen ("registratorerne") bør også kunne tilbyde virksomheder og enkeltpersoner - især små og mellemstore virksomheder - en hurtig, billig og enkel internetregistreringsservice. De bør kunne tilbyde registreringstjenester sammen med andre internettjenester (etstedsbestilling) under konkurrencevilkår.

Således vil den almindelige befolkning og hele erhvervslivet have adgang til det nye topdomæne via en lang række konkurrerende registratorer, der dækker alle medlemsstaterne (og eventuelt mere til), og som er underlagt registratures overordnede registreringspolitik, der offentliggøres og ajourføres med jævne mellemrum.

Hvad angår selve EU-institutionernes registreringspolitik, vil det være mest hensigtsmæssigt, at enansvaret herfor pålægges udpegede, autoriserede registratorer - normalt de kompetente afdelinger i institutionerne - som gradvis udvikler og gennemfører deres DNS-politik, sådan som det i dag er tilfældet. De vil også være ansvarlige for overgangen til det nye topdomæne. Man kunne for eksempel forestille sig, at Kommissionens email-adresser ændres fra "xxx.yyy@cec.eu.int" til "xxx.yyy@Commission.EU".

Det bliver nødvendigt at skelne klart inden for .EU-domænet mellem de offentlige myndigheders brug af domænet og organisationers og enkeltpersoners kommercielle og anden private brug. Dette er vigtigt for at gøre det klart over for de enkelte brugere og offentligheden, at brugen af .EU-domænet ikke indebærer, at EU-institutionerne på nogen måde godkender eller påtager sig ansvaret for andre netsteder end deres egne.

Hvorvidt andre kategorier af offentlige organisationer skal have mulighed for at få deres egne, reserverede sekundærdomæner må drøftes på et senere tidspunkt.

***Spørgsmål 2:** Hvilke hovedkriterier bør der opstilles for .EU-registratures registreringspolitik?*

Hvordan bør registreringspolitikken udvikles og gennemføres? Af registraturorganisationen, af et særskilt rådgivende organ eller af Kommissionen selv?

8. KONFLIKTLØSNINGS- OG VAREMÆRKEPOLITIK

Fastlæggelse af en politik for afværgelse og løsning af konflikter om domænenavnssystemet har været genstand for omfattende høringer og drøftelser i de senere år. De fleste af sådanne konflikter vedrører i praksis varemærker.

I marts 1998 bad EU og medlemsstaterne i deres svar på den amerikanske grønbog²⁸ bl.a. om, at disse spørgsmål blev henvist til Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret (WIPO), der allerede havde udført forberedende arbejde på dette område efter anmodning fra IAHC²⁹. Som situationen er nu, har WIPO udarbejdet en slutrapport³⁰, EU har udtrykt støtte til konklusionerne heri, og det mellemstatslige rådgivende ICANN-udvalg har tilsluttet sig de overordnede principper i rapporten. ICANN-bestyrelsen er i gang med at gennemføre WIPO's anbefalinger i de eksisterende generiske topdomæner.

På den baggrund kan man argumentere for, at den metode og politik, som anbefales af WIPO, og som ICANN har tilsluttet sig, lige så vel kan anvendes for .EU-topdomænet. Mange af de jurisdiktionsspørgsmål, der allerede rejser sig i forbindelse med globale generiske topdomæner, vil også kunne opstå i forbindelse med den kommercielle brug af .EU-domænet. Derfor kan det tænkes, at man i første omgang kan anvende WIPO's politik på registreringer i .EU-domænet.

Der er naturligvis andre overvejelser, der må tages med i betragtning. ICANN og WIPO vil muligvis justere deres politik i fremtiden i lyset af de erfaringer, de høster. .EU-registraturen vil muligvis være interesseret i at lægge større vægt på visse aspekter af den europæiske varemærkelovgivning. Visse tærskler og kriterier skal måske tilpasses eller lempes i lyset af erfaringerne. I visse konflikter (f.eks. konflikter, der kun berører en enkelt medlemsstats jurisdiktion) er det måske ikke berettiget eller nødvendigt med international mægling.

Under alle omstændigheder bør den nye registratur og dens registratorer gennemføre WIPO-rapportens grundlæggende bestemmelser om gennemsækelighed og en passende politik for databeskyttelse.

Spørgsmål 3: Bør WIPOs konfliktløsnings- og varemærkepolitik, som den afspejles i organisationens rapport af maj 1999, anvendes på .EU-domænet, eller er der andre løsninger på disse spørgsmål i EU-sammenhæng?

Kunne Harmoniseringskontoret for det Indre Marked i Alicante eventuelt spille en særlig rolle i den forbindelse?

Endvidere giver den nyligt vedtagne lov i USA, den såkaldte "cybersquatting law"³¹, anledning til spørgsmål om, hvorvidt navne og mærker også bør beskyttes i domænenavnssystemet gennem en mere restriktiv adfærdskodeks (eller lignende ordning). I bekræftende fald må der tages stilling til, om en sådan adfærdskodeks bør opstilles på nationalt eller på EU-niveau, hvilken rolle mellemstatslige organer som WIPO bør have, og præcis hvilke kategorier af navne der bør beskyttes.³²

²⁸ . Netadressen på grønbogen og EU's svar mv. findes på: <http://www.ispo.cec.be/eif/policy/govreply.html>
²⁹ . Det Internationale Ad hoc-Udvalg (International Ad Hoc Committee), nedsat i 1996 af Internetsamfundet (Internet Society - ISOC).

³⁰ . Rapporten fra WIPO findes på: <http://wipo2.wipo.int/process/eng/processhome.html>

³¹ . Act of Congress, S 1255, Anticybersquatting Consumer Protection Act, 20.11.99

³² . Der er f.eks. forskellige forslag om, at beskyttelsen af navne i DNS bør omfatte ikke alene varemærker, men også andre kommercielle navne, navne på berømte personer, geografiske betegnelser samt navne

Spørgsmål 4: *I hvilken grad kan en mere restriktiv ordning inden for EU eller WIPO øge beskyttelsen af navne og mærker i DNS, ved siden af alternativ konfliktløsning? Hvilke typer af navne og mærker bør beskyttes, og hvordan bør dette lægges fast?*

9. .EU-DOMÆNET OG ELEKTRONISK HANDEL

Mange selskaber i EU er interesserede i at udvikle deres virksomhed gennem elektronisk handel. Kommissionen og medlemsstaterne har iværksat tiltag for at fremme den elektroniske handel, især blandt små og mellemstore virksomheder. Elektronisk handel har mulighed for at blive en økonomisk og konkurrencedygtig måde at gøre forretning på over hele verden med leverandører, kontrahenter og kunder såvel som direkte med slutforbrugerne.

Kommissionen er i færd med at behandle forskellige retlige og lovgivningsmæssige spørgsmål vedrørende elektronisk handel med det formål at fremme denne form for handel og navnlig at skabe så ensartede retlige og lovgivningsmæssige rammer som muligt på hele det indre marked. Elektronisk handel kan også blive et vigtigt element i eksport- og importsammenhæng, især for de ydelser, der kan leveres via Internettet.

Der er allerede en klar interesse i .COM-topdomænet. Men selv om dette domæne i princippet er verdensdækkende, er det i praksis nordamerikansk-domineret. Desuden er det efter sigende allerede overfyldt, i hvert fald for det engelske sprogs vedkommende.

En fordel ved .EU-domænet er, at det i forbindelse med grænseoverskridende og verdensomspændende handel vil give alle virksomheder i hele Europa en sammenhængende europæisk identitet. Samtidig vil det inden for en overskuelig fremtid give masser af muligheder for registreringer på andet og tredje niveau inden for en lang række forskellige sprog.

Præcis hvordan .EU-domænet vil blive udnyttet til elektronisk handel vil hovedsagelig afhænge af efterspørgslen på markedet, men man kan nok med rimelighed forvente, at det bliver en vigtig platform, hvis og når EU-markedet bliver et aktivt område inden for elektronisk handel, især da der vil være adgang til et meget stort udvalg af brugbare navne på alle sprog, i hvert fald i starten, men også et godt stykke ud i fremtiden.

Spørgsmål 5: *Har de potentielle brugere i erhvervslivet, bl.a. små og mellemstore virksomheder nogen forslag til, hvordan .EU-domænet kan forvaltes, så det bidrager mest muligt til udviklingen af elektronisk handel i Europa?*

10. EU-DOMÆNET OG DE NATIONALE TOPDOMÆNER I MEDLEMSSTATERNE

En stor andel af de samlede registreringer i EU sker i de 15 nationale topdomæner i medlemsstaterne. Sådan bør det fortsat være, navnlig eftersom de nationale topdomænerregistraturer er særlig velegnede til at fremme en omfattende, bred dækning i den almindelige befolknings adgang til og brug af Internettet.

på organisationer og lokaliteter. Der eksisterer for nuværende ingen international katalogisering af sådanne begreber, der kan anvendes til dette formål.

I den sammenhæng kunne det være hensigtsmæssigt med en arbejdsdeling, hvor .EU-registraturen koncentrerer sig om de anvendelser, hvor det kan tilbyde særlige ekstrafordele i forhold til de nationale topdomæner. Det er ikke tanken, at de nationale betegnelser skal bruges som sekundærdomæner under .EU (f.eks. .DK.EU, .NL.EU). Det ville klart medføre overlappning og underminere den særlige brug af .EU-domænet til EU-dækkende og grænseoverskridende formål.

På den anden side bør medlemmerne af de nationale topdomænerregistraturer og deres repræsentanter have mulighed for at blive registratorer for .EU-domænet. På den måde kan de tilbyde DNS-markedet et registreringsalternativ, og det er netop en af de største fordele ved nærværende forslag.

Behovet og muligheden for et alternativ til de nationale topdomæner ses klart af det stigende antal europæiske kommercielle registreringer i andre topdomæner, bl.a. .COM.

Hvis der registreres alt for mange europæiske anvendelser inden for elektronisk handel i .COM, vil det skabe mangel på "gode" navne i .COM³³. Det vil medføre problemer i forbindelse med konfliktløsnings- og varemærkepolitikken (NSI har først for nylig vedtaget at følge WIPO-politikken, således som konkretiseret af ICANN) og med NSI-registraturens nuværende kommercielle karakter, der ikke er overensstemmende med EUs konkurrencepolitik. En Europa-baseret topdomænerregistratur som .EU vil også virke fremmede for gennemførelsen af EU's databeskyttelses- og forbrugerbeskyttelseslovgivning.

Europæiske organisationer med aktiviteter og et virkefelt, der rækker ud over den enkelte medlemsstat eller omfatter grænseoverskridende regionale grupperinger, vil nok være særligt interesserede i at bruge .EU-domænet, så snart det er oprettet.

Spørgsmål 6: *Er der andre overvejelser, der bør tages med i betragtning, i spørgsmålet om forholdet mellem en .EU-registratur og de nationale topdomænerregistraturer i medlemsstaterne?*

³³. En lang række genkendelige og brugbare ord (på engelsk) er allerede registreret i .COM, enten af eksisterende brugere eller af "cyberbz'ere".

BILAG

Forkortelser vedrørende Internettet

CORE	<i>Council of Registrars</i> , en fælles nonprofit-registraturorganisation, oprettet på grundlag af IAHC's rapport. 55 selskaber er medlem af organisationen (september 1999)
ccTLD	<i>Country code Top Level Domain</i> : Nationalt topdomæne. Koderne for de nationale topdomæner svarer til ISO 3166-standardens tobogstavskoder for lande og landområder)
DNS	Domænenavnssystemet
domænehamstring	Registrering af et stort antal ord eller navne i spekulationsøjemed, ikke nødvendigvis til umiddelbar anvendelse, men i forventning om, at de kan overdrages med fortjeneste på et senere tidspunkt.
GAC	<i>ICANN Governmental Advisory Committee</i> : Det mellemstatslige rådgivende udvalg for ICANN
gTLD	<i>Generic Top Level Domain</i> : Generisk topdomæne (f.eks. .COM, .ORG, .INT)
IAHC	<i>International Ad Hoc Committee</i> : Det International Ad Hoc-Udvalg
IANA	<i>Internet Assigned Numbers Authority</i> . ICANN's forgænger.
ICANN	<i>Internet Corporation for Assigned Names and Numbers</i> : Internettets navne- og nummerorganisation, efterfølgeren til IANA.
IETF	<i>Internet Engineering Task Force</i>
ISO	Den Internationale Standardiseringsorganisation i Genève
ISOC	<i>Internet Society</i> : Internetsamfundet
netBZ	(cybersquatting) Registrering i ond tro eller i spekulationsøjemed af varemærker, som tilhører tredjemand.
NSI	<i>Network Solutions Incorporated</i> , et datterselskab af Science Applications Investment Corporation - SAIC
RFC	<i>Request for Comments</i> (anmodning om kommentarer): I første omgang betegnelsen for et udkast til internetstandard fra IETF. I praksis ændres betegnelsen "RFC" dog ikke, selv om skabes konsensus om indholdet
Uddelegering	ICANN/IANA's uddelegering af forvaltningen af et topdomæne under Internet-rod.
Udpegning	Den relevante regerings eller offentlige myndigheds udpegning af en delegeret, som dermed anerkendes som kompetent til at etablere en registraturorganisation og database